

med disse kongelige Hunde nede ved Fredensborg. Det siges nu, at Hundene ere blevne syge af at bo der — om det er sandt, ved jeg ikke — mig er det blevet sagt, at der er andre Grunde, til at Hundene ere blevne syge, at de have faaet daarlig Kost, selvdøde Dyr og lignende, og dernæst siges det, at det er gaaet Hundene saaledes, som Historien lærer os, at det er gaaet mange fyrstelige Familier, at de degenerere ved Indavl. Dette er blevet angivet for mig, om det er rigtigt, kan jo være ligegyldigt. Men det synes mig, at en saadan Bevilling burde Tinget ikke gaa med til. Der er ingen Forpligtelse til at opføre en saadan Bygning. Da jeg ved Finanslovens 1ste Behandling fremdrog denne Sag, mente den højtærede Minister, at det var smaaligt at ville fremdrage saadanne Ting. Jeg vil dertil sige, at jeg kunde under andre Omstændigheder maaske meget godt gaa med til en Bevilling af denne Beskaffenhed, men under de nuværende politiske Forhold vil jeg ikke gaa med til den Slags Bevillinger. Vi se jo her fra Folketinget, hvorledes det ene Lovforslag efter det andet faar Lov til at visne, saa snart det kommer op i det andet Ting. Det ene efter det andet af de her fremsatte Ønsker viser det sig umuligt at faa gennemført. Samtidig staa vi over for en Regering, som, naar den ikke kan faa sine Ønsker opfyldt, selv tager Pengene dertil, sætter tværs igennem vor Forfatning, bryder vor Grundlov og respekterer ikke vor Bevillingsret. Over for en saadan Regering kan der for mig ikke være Tale om at give en Bevilling af denne Beskaffenhed. Der er saa faa Steder, hvor man kan komme til at ramme Regeringen, men der er dog heldigvis enkelte Punkter, hvor vi endnu kunne ramme den. Det er netop paa disse enkelte Punkter, hvor Regeringen stiller Forlangende af saa stor Udstrækning til de kongelige Slotte, og ogsaa over for andre Ønsker, der fremkomme paa disse Omraader, kunne vi det. Lad os sige nej paa disse Punkter. Derigennem faar Regeringen at føle, at den politiske Situation er af en saadan Beskaffenhed, at vi ikke have Lyst til at gaa med til Bevillinger af den Slags, og at saadanne Bevillinger ikke kunne gennemføres, førend vi faa andre politiske Forhold her i Landet. Dette er, som sagt, en af Grundene. Foruden den kan der naturligvis være saglige Grunde, hvorfor jeg hidtil saa bestemt har været en Modstander af saadanne Ønsker fra Regeringens Side.

Der er i Aar i Betænkningen indsat en Sætning, som jeg vil bede Tingets Medlemmer lægge nøje Mærke til. Der staaer under Nr. 56 følgende: „Man ønsker en for Statskassen mere betryggende Fremgangsmaade end den, der formentlig hidtil er bleven benyttet ved Afslutning af slige Arbejders Udførelse.“ Her er nemlig Tale om at udføre Arbejder ved de kgl. Slotte. Jeg har Gang efter Gang fremhævet, at hele den Maade, hvorpaa disse Arbejder udbydes, er af en saadan Beskaffenhed, at de maa blive overordentlig dyre. Vi have en Bygningsinspektør, nemlig Kammerherre Meldahl, under hvem de kgl. Slotte ere henlagte. Hele den Maade, hvorpaa dette Arbejde udføres, maa gøre Arbejdet overordentlig dyrt, og det er ogsaa en Kendsgerning, som vi alle meget godt kende, at er der noget Sted her i Landet, hvor der bygges overordentlig dyrt, saa er det, hvor der er Tale om Reparationer eller Ombygninger ved de kgl. Slotte. Det har derfor glædet mig, at hele Finansudvalget i Aar har udtalt den Sætning, at man ønsker at komme til en betryggende Form for disse Arbejders Udførelse. Man tænker her naturligvis paa at komme over til Licitation, saaledes at Forholdene ikke blive, som det nu er, at Bygningsinspektøren kan henvende sig til en eller maaske et Par Haandværkere om Arbejdets Udførelse.

Der er i Aar fra den højtærede Ministers Side blevet stillet Forslag om en Bevilling paa 7,000 Kr. til Haandværkeres og Fabrikarbejderes Rejse til Udstillingen i Paris. Jeg tillod mig at fremdrage denne Sag ved 1ste Behandling, og jeg vil her udtale min Tak til den højtærede Minister, fordi han har stillet dette Forslag. Man mærker af dette Forslag, at vi have faaet en ny Mand til Indenrigsminister, en Mand, der ser anderledes paa Spørgsmaal af denne Beskaffenhed, end vi tidligere have været vante til fra Indenrigsministrenes Side. Jeg kan ikke andet end takke den højtærede Minister derfor. Det er min Overbevisning, at denne Bevilling vil kunne komme til Nytte, og jeg kan ogsaa godt sige blive til Glæde for den Række Arbejdere, der nu vil blive sendt ned til Paris. Jeg vil haabe, at Kommunalbestyrelserne i de større Byer her i Landet, ville følge det af Staten givne Eksempel og ligeledes yde Tilskud til Arbejderne, saa ville vi være i Stand til at arrangere et ret betydeligt Tog af danske Arbejdere, der under sagkyndig Ledelse